

Een ernstige roepstem.

Door: William C. Burns

Toelichting

William Chalmers Burns werd geboren in 1815 in Dun, Schotland en stierf 1868 in New Chang, China. Zijn leven werd gekenmerkt door een diepgewortelde liefde voor Jezus Christus, waar de Heere hem ook heen leidde.

Door de kerk van Schotland werd hij in 1839 bevestigd tot dienaar van het Evangelie. Zijn vertrek naar Azië werd met enkele jaren vertraagd, omdat men zowel in als buiten Schotland zijn opvallende gaven in het evangeliseren niet kon missen. Waar hij ook maar preekte, overal vonden opwekkingen plaats. In de openlucht sprak hij vaak voor grote menigten. Velen werden in het hart getroffen door de kracht van de Geest van God.

Burns was één van de jonge mensen, die de Heere verwekte in de dagen van Mc Cheyne en de broeders Bonar, die maar één verlangen hadden: het alom verbreiden van het kruisevangelie.

R.M. mc Cheijne

Andrew Bonar

Horatius Bonar

In 1847 verliet Burns het licht van deze opwekking en vertrok hij naar de duisternis van China. Hier werkte hij onophoudelijk, terwijl hij nauwelijks rust nam, totdat hij op 4 april 1868 zijn laatste woorden uitsprak: ***“Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, Amen”***

In weinig levens hebben deze woorden duidelijker gestalte gekregen dan in het leven van William Burns.

“Zijn optreden is zo indringend, dat hij mij vaak doet beven.”

Zo klonk het oordeel van Robert Murray Mac Cheyne over zijn vriend, *William Chalmers Burns*,

W.C Burns in Chinese kledij

In 1855 Burns ontmoet Hudson Taylor en de twee werkten samen voor geruime tijd. Beiden hadden de moed om door te gaan in het Chinese binnenland. Hudson Taylor beschouwd Burns als een van de mannen als middel voor zijn geestelijk onderwijs, en schreef over de diepte van het gebed Burns 'leven. Taylor, echter beïnvloed Burns in de wijze waarop hij probeerde zijn bediening contextualiseren door te breken met de missionaire traditie, en Chinese kleding te gaan dragen tijdens het evangeliseren in binnenland van China. In de twintig jaar van de prediking van het evangelie in China, bracht Burns ten onrechte ook een korte periode door in de gevangenis van Guangzhou.

Hudson Taylor in Chinese kledij

Pass of Killiecrankie Scotland

De preek zoals deze nu voor u ligt bevat de nagelaten tekst uit een preek die Ds. Burns hield toen hij te gast was in Bonskeid (Schotland). Hij preekte in de kerk van Tenandry, gelegen in een berkenbos bij de pas van Killiecrankie. De preek werd gehouden op woensdagavond, 9 september 1840. De dienst duurde van 17.00 uur tot 21.00 uur.

Kerkje Tenandry

Ds. Burns begon vroeg, zodat de mensen die nog een eind naar huis moesten lopen, ruim de tijd hadden. Het werd een lange dienst, omdat de toehoorders tot lang na zonsondergang als het ware aan de lippen van Ds. Burns hingen. Het was voor velen een gedenkwaardige avond in hun leven.

De tekst was uit: Hebreëen 4:7

"Zo bepaalt Hij wederom een zekeren dag, namelijk heden, door David zeggende, zo langen tijd daarna (gelijkerwijs gezegd is): Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet."

Interieur kerkje van Tenandry

Preek:

"Zo bepaalt Hij wederom een zekeren dag, namelijk heden, door David zeggende, zo langen tijd daarna (gelijkerwijs gezegd is): Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet."

Hebreeën 4:7

De woorden die hier geciteerd worden, komen, zoals we ook uit de tekst zelf kunnen opmaken, uit het boek der Psalmen. Het is een gedeelte uit een vermaning van Jehovah, het Hoofd der Kerk, aan de kerk van Israël. In herinnering brengend het lot dat hun ongelovige en opstandige voorouders is overkomen, worden deze woorden hier gebruikt als waarschuwing om toch geen misbruik te maken van Gods lankmoedigheid en genade, door de verharding van hun harten vanwege de zonde die zo bedrieglijk is en de ziel verblind.

Israël was een aanbod van genade gedaan. Jehovah had alle dagen Zijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk. Zij hadden, door hun ongeloof, geweigerd tot inkeer te komen en hadden niet alleen de profeten omgebracht en degenen die tot hun gezonden waren gestenigd, zij hadden zelfs de enige Heilige en Rechtvaardige gekruisigd. En terwijl zij hierin volhardden, lieve vrienden, waren zij volledig overgeleverd aan hun goddeloosheid en zwoer God, in Zijn toorn, dat zij niet zouden ingaan in Zijn rustplaats. Het is beangstigend als God een mens overgeeft aan zichzelf; als de dag der genade voor eeuwig voorbijgegaan is, terwijl het kortstondig leven hier op aarde nog voortduurt; als de lankmoedige Immanuël niet langer op de deur van ons hart klopt; als Zijn Geest niet langer ons hart bewerkt.

Vrienden, uw dag der genade heeft al lange tijd voortgeduurd. Vele malen is u vrijspraak en verzoening aangeboden; vele malen is u genade en barmhartigheid verkondigd; verklaringen van vergeving en vrede hebben keer op keer in uw oren geklonken. Het is u verteld door predikanten, door gelovige vrienden, door uw eigen geweten en door de Geest van Jehovah zelf. U hebt het gehoord met uw natuurlijke oren en met uw geestelijke oren, en toch zit u hier deze avond nog in uw natuurlijke staat; dood, onvergeven, onboetvaardig, onveranderd, blootgesteld aan het geweld van Zijn toorn, zonder schuilplaats. Alleen maar door uw eigen ongeloof.

"Zo bepaalt Hij wederom een zekeren dag." De betekenis van deze woorden is zowel onuitsprekelijk zoet en vertroostend, als schrikwekkend. Een voorbeeld: Een man, rebels en ongehoorzaam, rent bij zijn meester vandaan. Zijn meester roept hem na: 'Als je stopt en terugkeert, vóór dat je bij dat punt bent, dan zal ik je alles vergeven!' Doch de man weigert te stoppen en rent als een dwaas door. De goede meester, die de ondergang van zijn dienstknecht niet kan aanzien, verlegt in zijn liefde het keerpunt dat hij de knecht gesteld had en daarmee de grens tot behoud van zijn leven.

Zo is het, lieve vrienden, ook met uw God. Duizend maal heeft Hij de grens verlegd waarbuiten geen genade meer mogelijk is; iedere preek verlegt Hij deze grens nog weer verder; elke zondag lijkt deze nog ver van u af te staan. Ook deze avond bepaalt Hij opnieuw een zekere dag; een dag van barmhartigheid en vergeving. Een dag van liefde en genade. Maar deze dag kan uw laatste zijn. Zijn lankmoedigheid kent een grens en een einde. Het kan zijn, onboetvaardige zondaar, dat God van u zegt dat, als u vandaag niet omkeert, Hij zal zweren in Zijn toorn dat u in der eeuwigheid niet in Zijn rustplaats zult ingaan. "Heden, na zo lange tijd." Och, zondaar, kunt u dat verdragen? Luister naar hoe Hij u smeekt, nog steeds, na zo lange tijd. En u weet hoelang Hij al wacht, en pleit en smeekt. En toch houdt u Hem nog buiten de deur van uw hart.

"Heden, zo gij Zijn stem hoort." Wat deze woorden willen uitdrukken, is de mogelijkheid of het feit dat Gods stem gehoord wordt en niet, zoals zo vaak wordt gedacht, onze geneigdheid of bereidwilligheid om Zijn stem te horen. Immers, duizenden mensen horen Gods stem nooit. Daarom worden deze woorden hier gebruikt in de betekenis van: Als u Zijn stem mág gaan horen, als dat u vergund wordt. En, in zekere zin, kunnen deze woorden gericht worden tot u allen. Ach, er zijn er hier velen die Gods stem nog steeds niet gehoord hebben. Iedere dag sterven er duizenden aan wie het Evangelie van de wieg tot het graf gepredikt is en die nog nooit één woord van God in hun hart hebben gehoord.

Er is niets waar een mens van nature met zo weinig verlangen naar luistert als naar de woorden van God. Een mens luistert gretig naar allerlei andere dingen. Hij luistert naar zijn vrienden, naar praatjes over zijn naaste, naar kwade dingen en naar goede dingen. Weliswaar bezoekt hij de kerk en luistert naar de dominee (en er zijn er maar weinigen die dat niet willen). Weliswaar komt hij naar Gods huis en denkt: 'Ik moet goed opletten en naar de preek luisteren, ik ben benieuwd wat de dominee ons vandaag te zeggen heeft.' Zolang de predikant maar iets nieuws te vertellen heeft en boeiend preekt, blijft hij genoeglijk luisteren. Misschien praat hij er wel met zijn familie over hoe boeiend en aangenaam de dominee heeft gepreekt. Maar... let op het verschil, zodra de predikant de woorden van God Zelf aanhaalt.

Dan wordt het lezen van Zijn Woord ontvangen met een slaperige onverschilligheid die blijk geeft van zijn achteloosheid. En wanneer er een gedeelte uit Gods Woord wordt geciteerd, kunt u aan de uitdrukking op zijn gezicht zien dat dit voor hem alleen maar een verstoring van het verloop van de preek betekent. Een oninteressante, maar misschien noodzakelijke onderbreking van de preek, die alleen maar dient ter bevestiging van aangehaalde feiten of leerstellingen. Vrienden, klaagt uw eigen geweten u nu niet aan? Probeer het maar niet te ontkennen, u weet heel goed wat u voelt. Terwijl het toch eigenlijk te erg is om te zeggen!

Stelt u zich eens de situatie voor, dat huisgenoten van de koningin wél aandachtig zouden luisteren wanneer een van haar bediendes sprak, terwijl, steeds als de koningin zelf ging spreken, ze dit ongeïnteresseerd zouden aanhoren en blij zouden zijn als ze ophield met spreken. Zo'n situatie is toch ondenkbaar. En toch, zondag na zondag, jaar in jaar uit, komt u in Gods huis en luistert u naar Zijn dienstknechten, maar de Heer des huizes wilt u niet horen. U luistert naar de woorden van Zijn schepselen, maar als Hij Zelf spreekt, vindt u het niet ééns de moeite waard Hem met dezelfde achting te bejegenen als een van uw mede-stervelingen. Misschien hoort u vanavond Zijn stem wel; zelfs van de doofste zondaar in ons midden kunnen de oren geopend worden, als hij maar ophoudt zijn hart te verharden tegen de inspanningen van de Heilige Geest.

"Zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet." Het hart van een mens is zo hard als steen. Het kan niet verzacht worden door enig natuurlijk proces. Het kan nooit gesmolten worden. Het is, zo gezegd, mogelijk om het te breken, zoals alle harde dingen met geweld gebroken kunnen worden, maar het smelt niet, het buigt niet. Het zwicht nergens voor, behalve voor het vuur van de liefde van het Evangelie. Dit gebeurt niet als het Woord alleen met het natuurlijke oor gehoord wordt. Dit lijkt misschien wel enig effect te hebben, maar dan hoort men het Woord niet als de stem van God.

Het hart is als een aambeeld. Als men er met een hamer op slaat, maakt dat een hoop kabaal en springen er een paar vonken vanaf, maar het aambeeld blijft even hard. Maar, vrienden, hoe hard ons hart van nature ook moge zijn, toch is het mogelijk het nog verder te verharden. Verhardt uw harten toch niet. Het is waar, ons hart is van nature zo hard als diamant wat betreft enig vermogen om God lief te hebben. En deze hardheid is onveranderlijk, tenzij ons hart herschapen wordt in Christus Jezus. Maar naast de hardheid van nature, is er nog een tweede verharding van ons hart. Daar kunnen verschillende zaken aan bijdragen.

Ten eerste: onverschillig luisteren. We hebben hier al over gesproken, maar het is zo belangrijk dat we het u nog eens op het hart willen drukken. Het is iets vreselijks, als we onze oren sluiten voor de stem van God. U weet niet hoeveel gelegenheid er nog zal zijn. Er zijn er hier misschien wel voor wie dit de laatste mogelijkheid is, voor wie de dag der hope snel aan het wegzinken is in de nacht van wanhoop. Maar tot wie Jehovah nog steeds, hoewel ditmaal voor het laatst, zegt: "Verhardt uw harten niet". Hoe weet u, zondaar, dat Hij dit niet tegen u zegt? En toch bent u nog even achteloos en onbekommerd en doof als altijd. Het is vreselijk als een ziel zich zo begint te verharden tegen de herhaalde inspanningen van de Heilige Geest en de genadige roep van het Evangelie. Sommigen van u verkeren in deze staat. Medezondaar, verhardt uw hart toch niet als u deze roepstem weer hoort. U zegt: 'Maar het is al zo hard.' Dat geloof ik graag, ja, zo hard als de stenen onder uw voeten; maar laat het niet nog harder worden.

Arme zondaar, herinnert u zich nog een tijd dat het niet zo hard was? Toen het nog kon huiveren voor de zonde, toen u dacht dat Immanuël's liefde het zelfs zou kunnen doen smelten? U zegt: 'Ach, ik herinner me de tijd dat mijn hart nog niet zo ijskoud en ongevoelig was als het nu is. Ik herinner me dat de bezorgde

blikken van mijn vader me bewoog en het gebed van mijn moeder mijn hart raakte. Ik herinner me dat de preken die ik hoorde, indruk op me maakten en me verontrustten en tot droefheid stemden. Maar nu, nu kan de dominee zeggen wat hij wil, het is me allemaal eender, ik zal nooit meer iets voelen. Niets, maar dan ook niets, kan een verhard zondaarshart verzachten.' Maar toch, geliefde medezondaar, één ding kan dat wel. Als God tot u spreekt, dan zult u wél gaan voelen, dan zal uw hart beginnen te verbreken en uw ogen zullen gaan wenen. Och, dat God u eens zou raken in uw geweten. Als iemand van u voelt dat Hij dat doet, verhardt uw hart dan toch niet.

Ten tweede: zondigen tegen beter weten in verhardt het hart. Volharden in een weg van zonde of in zondige gewoonten en jezelf overgeven aan verleiding, terwijl geweten en Gods Woord helder en duidelijk aangeven dat dit verkeerd is. Hiermee handelt u tegen Zijn wil en bent u ongehoorzaam aan Zijn wet. Niets verhardt het hart zozeer als het volharden en genoeg hebben in zonden die ook als zonden ervaren worden.

Voorts: het afwijzen van Christus verhardt het hart. Inderdaad, niets heeft zo'n verhardende uitwerking op het hart als het afwijzen van Immanuël. Het is waar, dit maakt Zijn hart niet minder vol van liefde voor u, of minder gewillig u aan te nemen. Nee, hoelang u Hem inmiddels ook al hebt laten wachten, Hij wacht nog steeds! Maar iedere nieuwe oproep om tot Hem te komen, elk nieuw aanbod van genade waar u geen gehoor aan geeft, voegt weer een schakel toe aan de ketenen waarmee Satan u in banden houdt. En iedere keer wordt het minder aannemelijk dat u ooit uit zijn greep bevrijd zult worden.

Heb ik Christus ontvangen of wijs ik Hem af? Beantwoordt u deze vraag voor uzelf en zegt u: 'Het spreekt vanzelf dat ik een christen ben; ik erken Christus als mijn Zaligmaker, dat heb ik altijd gedaan.' Ach vriend, u bedriegt uzelf; een vanzelfsprekend geloof is geen geloof. Hebt u Christus ontvangen of wijst u Hem af? Wellicht begrijpt u niet wat hiermee wordt bedoeld. Laten we het als volgt stellen: Verkiest u Christus boven alles, of verlaat u Hem en verkiest u de wereld? Houdt u het meest van Christus, of van uw bezittingen, uw land of huis? Wat zou u opgeven? Zou u uw liefste metgezel hier op aarde eerder verlaten dan Christus? Verlaat u eerder uw vader, moeder, broer, zus, land, alles, voordat u Hem zou verlaten? Als dat het geval is, dan is Christus uw deel, dan wijst u Hem niet af.

Vertrouwt u alleen op Hem, of vertrouwt u half op uw werken en half op Christus? Als dat laatste het geval is, dan wijst u Hem af. Wilt u, en ik weet dat dit voor sommigen opgaat, Christus wél als uw Priester om aan Gods recht te voldoen, maar niet als uw Profeet en Koning? Als dat zo is, dan wijst u Hem af.

Maar wat is nu Christus ontvangen? Dat is de gewilligheid om Zijn gerechtigheid aan te nemen als uw enige en volkomen behoud; om Hem aan te nemen als uw Priester om voor u te pleiten, als uw Profeet om u te onderwijzen en leiden in het pad van Zijn geboden en als uw Koning om u te regeren door Zijn troon in uw hart te plaatsen. Doet u dit? Heeft u dit ooit gedaan? Bent u bereid om dit nú te doen? Och, wat acht de arme, blinde wereld Christus toch van weinig waarde. Is het niet verbazingwekkend hoe weinig waarde zondaren hechten aan een Zaligmaker?

Als u vanavond te horen zou krijgen dat al het land rondom uw woning uw eigendom was, zou uw hart dan niet opspringen van vreugde? En nu wordt u vanavond een veel grotere schat aangeboden, volkomen en om niet. U hoeft er alleen maar om te vragen, sterker nog, u hoeft Hem alleen maar te willen ontvangen. Ja, het is Christus, in Wie alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn, Die u wordt aangeboden. Hij is het Die vanavond bij u aanklopt en u vraagt om de deur te openen en zegt: "Indien iemand Mijn stem hoort". Let op het onderscheid dat ook hier weer gemaakt wordt. "Indien iemand MIJN stem hoort." Iedereen die zich hier bevindt hoort met zijn natuurlijke oren de stem van de predikant het woord van Christus verkondigen. Maar zijn er ook die Zijn stem in hun hart horen? Spreekt Jezus tot u, geliefde vrienden? Als dat zo is, verhardt uw harten dan niet, want Hij zegt: "Indien iemand Mijn stem zal horen en de deur zal open doen, Ik zal tot hem ingaan en Ik zal met hem Avondmaal houden en hij met Mij". Wie zwicht er voor Immanuëls, nu nog zachte, liefdesstem? Wie van u zegt: "Kom Heere Jezus, kom haastiglijk!"

Uw hart staat altijd open voor vriendelijke woorden, voor de stem van een ouder of vriend, voor de liefde van uw vrouw, man, kind, broer of zus; maar ach, het is gesloten voor Immanuël. Waarom is dat toch?

Want, wat zou er nu natuurlijker zijn dan dat het hart van het scheepsel open zou staan voor zijn Schepper en het hart van de zondaar voor zijn Zaligmaker? Zullen we uit uw lieflijke bergdal niet één ziel tot Christus zien komen? Wat zouden we er graag eentje uit dit berggebied tot Hem zien gaan. Uw leefomgeving is een prachtige omgeving. De bergen en dalen, de rotsen die u omringen, zijn inderdaad schitterend. Maar er is een schouwspel dat nog lieflijker is. Niets in het hele heelal is half zo lieflijk als een ziel die zijn toevlucht neemt tot Christus; die met zijn hele zondenlast tot Hem komt om die op Hem te werpen; die een schuilplaats zoekt en geborgenheid vindt in Zijn eeuwige armen. Open toch uw gesloten hart voor Hem, laat het tot Hem uitgaan en neem Hem tot uw deel voor tijd en eeuwigheid. Als u Hem nu afwijst, kan het gevolg zijn dat de Heilige Geest zich geen moeite meer met u getroost. En als u, in oneindige genade, Zijn aanbod nog enkele malen mag ontvangen en u blijft Hem afwijzen, dan zal het gevolg zijn dat u, door uw ongeloof, niet in Zijn rustplaats zult ingaan.

Voordat we deze plaats verlaten, zullen we nog enkele woorden van God in uw oren laten klinken. Luistert u nu toch eens naar de stem van God. Er zijn hier zielen die tot op deze avond niet weten wat het is om met diep ontzag te luisteren naar Jehovah, naar dat woord dat wet is voor het hele heelal. Wet voor engel en aartsengel, voor de wind, golven, storm en zelfs voor de duivelen in de hel. Gelovigen! Wilt u nu beginnen met bidden om de uitstorting van de Heilige Geest, opdat voordat we afscheid nemen, dit gebed verhoord mag worden en dat vele zielen aan Christus overgegeven mogen worden.

Allereerst noemen we u nog eens dit woord van God: ‘U moet wedergeboren worden.’ Wat zijn uw gedachten daarbij? Man, vrouw, kind, bent u wedergeboren? De woorden ‘U moet wedergeboren worden’, hebben een betekenis. Wat betekenen ze dan? Of ze worden afgedaan als dwaze, ijdele woorden, zonder enige betekenis, of ze hebben een betekenis waarvan sommigen wensten dat ze die niet hadden, een vreselijke betekenis, namelijk dat u verloren bent.

Welke taal had Jehovah beter kunnen gebruiken om u krachtig te overtuigen van deze waarheid, dan deze taal: ‘U moet wedergeboren worden.’ U *moet*, oude, volhardende zondaar; u *moet*, jonge beginnening in de zonde; u *moet*, u die rijk bent, u die arm bent. Allen, tenzij u al wedergeboren bent. U *moet* wedergeboren worden. Nu, wat heeft u hierop te zeggen? Er zitten hier op dit moment honderden mensen voor mij, die alleen van de wedergeboorte gehoord hebben, maar er niets van kennen. Velen van hen zijn blij dat de mensen in deze omgeving verstandig blijven door niet zomaar mee te doen met zwakke, weekhartige mensen uit andere plaatsen, die hun zonden bewenen en zich met hun Zaligmaker verenigen. Velen lachen om bekering en vinden dit alles maar ijdel gepraat en haten de naam ‘heilige’.

Maar er is nog een groep mensen tot wie we willen spreken. Dat zijn diegenen die verwachten dat ze bekeerd worden, omdat (zeggen ze): ‘We weten dat we christen zijn, dus wat zou er verder nog nodig zijn?’ Ze zijn goede naasten en vriendelijk voor degenen die armer zijn dan zij. Ze doen hun plicht en vinden dat ze buitensporig streng geoordeeld worden als iemand durft te twijfelen aan hun ware christen zijn.

Lieve vrienden, hebt u ooit een wezenlijke verandering van het hart gekend? Nee! En toch bent u nog gerust. Dan is uw geval waarlijk een verschrikkelijke zaak. De dreiging van de hel hangt u voortdurend boven het hoofd en toch blijft u misleid. We weten niet wat we u moeten zeggen om u te overtuigen dat u onbekeerde zondaren bent. Christenen! U hebt veel op uw geweten, door mee te werken aan de misleiding van deze arme zielen die hun ondergang tegemoet gaan. Jazeker, op die dag zal menig een het uitroepen tot die christenen die bij hun in de buurt woonden en veel met hen omgingen, zonder hun ooit te waarschuwen voor het gevaar dat hun wachtte. Menig arme, verloren ziel zal tot u roepen: ‘Waarom hebt u mij niet gewaarschuwd? U wist wat mijn einde zou zijn, terwijl ik het niet wist, en toch hebt u het me nooit verteld. Waarom liet u me gerust zijn, voordat u me overtuigd had of voordat u me gedreven had om tot Christus te vluchten als schuilplaats voor deze storm van toorn?’ We kunnen de gedachte niet verdragen, dat velen hun dagelijkse rust genieten, vredig en overtuigd van hun hemelse toekomst, zonder dat ze ooit één waarschuwend woord van een christen hebben gehoord. Geloof me vrienden, niets is zo fataal voor een arme ziel om als christen bestempeld te worden, hoewel men niet is wedergeboren.

Laat toch niet de mening van anderen uw grond zijn voor de hemel. Laat uw enige grond die grond zijn, die ontleend wordt aan de heldere verklaringen in Gods Woord. En een van de meest duidelijke van deze is: 'U moet wedergeboren worden.' Wat komt het vaak voor dat mensen heel wat denken van hun medemens! Het kan gebeuren dat iemand als christen wordt bestempeld tijdens een bepaalde periode van zijn leven; hij denkt althans dat hij een christen is. Zo blijft hij zijn handelen, zijn gedrag, zijn woorden met een kort en krom richtsnoer afmeten aan het verdorven voorbeeld van een medemens, of aan de lage, gebrekkige standaard die de gevallen mens er op na houdt.

Het komt niet in hem op om zich te toetsen aan het richtsnoer van het heiligdom. Misschien denkt u wel dat alle voorgangers christenen zijn, en dat er niemand is die zo met Christus leven als zij. Maar laat die gedachte maar over aan Rome en de afvalligheid; laat hen maar spreken over priester en paus. Maar geeft gij toch het Lam de eer, Die u állen koningen en priesters voor God gemaakt heeft.

Immers, elke arme gelovige onder u is verenigd met de Verlosser in eeuwige lofzegging; hij of zij is tot priester gemaakt voor de levende God, om Hem voortdurend een dankoffer te brengen in het land waar geen tempel is. Maar let wel, iedere voorganger is nog geen priester voor God. Mensen schijnen te denken dat een man bekeerd wordt wanneer hij dominee wordt, dat hij wedergeboren wordt door aanvaarding van het heilige ambt. Maar het is niet de theologische opleiding, het is niet iemand naar de universiteit sturen en hem een toga aantrekken en op de kansel zetten, wat hem een christen maakt. Er is menig voorganger die geen christen is; menig geleerde uitlegger van Jehovah's Woord, die door datzelfde Woord nooit gered zal worden; menigeen die tegen u zegt: "Zo gij Zijn stem hoort", die zelf nog nooit de stem van God gehoord heeft.

Daarbij komt nog dat – naar menselijke maatstaven – er minder godsdienst nodig is om een rijk man tot christen te maken dan een arme man. Inderdaad, voor een hertog of graaf is een kleine blijk van godsdienst al genoeg om hem als christen te bestempelen. En hoe weinig heeft een landheer al niet nodig. Als een landheer af en toe iets zegt over de vreze Gods, als hij in de Bijbel leest, als hij naar de kerk gaat, dan is hij zonder twijfel een christen. Voorwaar, het zou te veel van hem gevraagd zijn om naar een nederige gebedssamenkomst te gaan, ook al is hij een christen. Dit is de ondergang van menig hooggeplaatste.

Het kan bijvoorbeeld ook voorkomen, dat een jong persoon enige indrukken heeft gehad en op grond daarvan meent zich enigszins uit de wereld te moeten terugtrekken. Dit wordt opgemerkt door zijn of haar levenslustige metgezellen, die dit beschouwen als een teken van heiligmaking. Zo verwerft deze persoon zich een naam en wordt meteen bestempeld als christen, terwijl nauwelijks enige getuigenis van betekenis uit zijn of haar mond gehoord is. En is deze naam eenmaal gevestigd, dan blijven ook christenen niet achter om deze persoon als christen te erkennen. Misschien heeft deze persoon aanvankelijk voor zichzelf nog wel sterke twijfels of hij of zij wel echt recht heeft op deze naam. Maar als hij of zij deze aanspraak zo gemakkelijk bevestigd ziet worden door de mening van andere christenen, met name ook van dominees onder hen, dan is de persoon uiteindelijk gerustgesteld over zijn of haar ware christen-zijn.

En als iemand hier eenmaal vast van overtuigd is en ook vruchten lijkt te gaan voortbrengen, in de vorm van het vervullen van uiterlijke plichten zoals het een christen betaamt, dan kan ik u vertellen, zal geen mensenwoord nog in staat zijn deze persoon te overtuigen dat hij of zij nog een kind des toorns is. Nee, u kunt zich werkelijk niet voorstellen hoe dicht omheind een mensenhart kan worden, steeds dichter, en dichter, steeds meer afgesloten. En elk jaar dat niet bezoedeld is met grove zonden, ja, mogelijk zelfs opgesierd is met een reeks goede werken die een goede indruk maken op de gemeenschap, leidt tot verdere verharding van het misleide hart, tot het uiteindelijk geheel ondoordringbaar is voor enige veroordeling. En dit plaatst hen, als het ware, buiten het bereik van menselijke pijlen.

We kunnen u niet van uw stuk brengen, betamelijke, gematigde, eerlijke, beminnelijke belijder, u huichelaar die zich zo gerust in Sion waant. Bij alles wat we tegen u zeggen hebt u uw schriftuurlijk antwoord klaar. Onze woorden raken u niet eens. U zegt: 'Wat een prediking, zo eerlijk, zo eenvoudig. Ik hoop dat mijn naaste goed geluisterd heeft; het was echt een preek voor hem. Goed om hem eens wakker te schudden!' Ach, dat we u eens hoorden zeggen: 'Het was een preek voor mij, voor *mij*!' Geprezen zij God, dat de meest verzekerde onder u niet buiten het bereik van de pijlen van de Almachtige is. Nee, zondaar, als de

almachtige Geest van Jehovah een pijl op u afschiet, zult u niet ontkomen. U zult sidderen, u zult neervallen en u zult schreeuwen om genade en vergeving. Niet voor die of die, nee, voor *mij*, een zondaar.

Probeer uw zonden niet te bedekken met de vernis van huichelarij, met de fraaie glanslaag die mensen behaagt. Mensenbehagers! Mensennalopers! De vlammen van het oordeel zullen de vernis op uw fraaie gezicht doen smelten. Het zal van uw gezicht aflopen, totdat uw zwarte, afzichtelijke misvormdheid zichtbaar wordt voor een verbijsterde wereld. Werp alles nu toch weg en kom als een arme belaste, om genade te ontvangen.

Sommigen van u bespotten de oproep tot bekering. Het enige wat we van u horen is: 'Nog niet, nog niet'. De oudste onder u zegt: 'Nog niet'. Jonge mannen zeggen: 'Nog niet, nog niet. We zijn nog te jong om heiligen te worden. Het leven is kort, we mogen toch wel van het goede in onze jeugd genieten? U wilt toch niet dat we onze vrolijke, zorgeloze dagen in rouw en geweene doorbrengen? U wilt ons toch niet in het keurslijf van een bekommerde christen stoppen of ons bezwaren met het gewicht van het kruis?' Lieve jonge vrienden, er zijn er velen van jullie eigen leeftijd, die jullie zouden kunnen vertellen dat, wanneer een ziel zijn juk op Christus werpt, Hij dit juk makkelijk en de last licht maakt. Er zijn jonge mannen en jonge vrouwen in andere gemeentes, die nog niet zo lang geleden hun kruis op zich genomen hebben. En zij ondervonden dat Christus, op het moment dat Hij het hun oplegde, er tegelijkertijd als het ware het gewicht uit nam, door het samen met hen te dragen. En nu verheugen zij zich alle dagen over de God van hun behoud.

Jullie zijn niet te jong om verloren te gaan, niet te jong om in de knellende, ziel- en lichaambindende ketenen van Satans gevangenis gebonden te worden. Niet te jong om opgesloten te worden met de duivelen in de hel. Juist omdat het leven zo kort is, smee ik jullie om je met Jezus te verenigen. Sta hierbij stil en denk er goed over na. Sta hierbij stil en beef!

Luister nog naar dit Woord van God, dat we als laatste onder uw aandacht willen brengen. "Komt laat ons tezamen rechten", zegt Jehovah. "Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw, al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als witte wol." Hebt u dit ooit geloofd? Ja, u hebt het vele malen gehoord, maar hebt u het als waarheid aangenomen? Telkens als de duivel of uw eigen hart u verleidt om dit niet te geloven, door te zeggen dat uw zonden te veel zijn om vergeven te worden, en daardoor God voor leugenaar uitmaakt, zegt u dan: 'Ik zal me hieraan vasthouden: God is waarachtig en ieder mens, iedere tegenstander van Zijn waarheid, mens of duivel of mijn eigen hart, is leugenachtig?'

Misschien hebt u vanavond het gevoel gehad dat ons spreken niet lieflijk genoeg was. Als dat zo is, weet dan dat dit, om zo te zeggen, niet naar onze wil was. We zouden de hele avond wel tot u kunnen spreken over de liefde van Christus, want die is grenzeloos, ondoorgrondelijk, onnaspeurlijk, onuitputtelijk en een onderwerp waar noch geredde zondaren hier op aarde, noch de verheerlijkten in de hemel ooit genoeg van kunnen krijgen.

Maar we moeten u de volledige waarheid zeggen en niets achterhouden, hoe zwaar dit ons als spreker en u als toehoorder ook valt. Laat dan dit woord van de levende God alle tekort aan lieflijkheid van de mens goedmaken: "Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw". Voor een arme zondaar heerlijke woorden om steeds weer te horen. En tot u, die vanavond misschien voor het eerst door de Heilige Geest bent geleid en Gods Woord werkelijk gehoord hebt; u die niet langer verzet kunt bieden tegen de waarheid van Gods woorden, welke steeds maar in uw gehoor blijven naklinken, en die zichzelf vanavond als een zondaar heeft leren kennen; tot u wil ik zeggen: verhard uw hart niet als u deze liefdesverklaring hoort. En doe dit ook niet als u, verlicht door de Heilige Geest, bepaald wordt bij de waarheid dat u wedergeboren moet worden, herschapen in Christus Jezus.

Geen bijbelvers lijkt beter toegerust om het hart te raken van een zondaar die gebukt gaat onder zijn schuldenlast dan deze volkomen, onvoorwaardelijke verklaring van vrije genade. Als de verschrikking des doods u niet bewegen kan, laat dit u dan bewegen om in verwondering uit te roepen: 'Wie is een God gelijk Gij, die nog vergeven wil?' U kunt niet één zonde noemen, geliefde medezondaar, die niet totaal kan wegzinken in de diepe vergetelheid van deze oceaan van liefde.

U zegt, *dat uw zonden vele zijn*. Luister dan naar Immanuëls stem: ‘Uw zonden, die vele zijn, zijn vergeven’. Ze zijn rood als karmozijn. Dat betekent dat u juist de persoon bent die Jehovah uitnodigt om samen te redden. U wordt omringd door torenhoge zonden die uw uitzicht verduisteren; u bevindt zich in de nacht van dood en wanhoop. Dan bent u de zondaar die God uitnodigt! Een zondaar, rood als karmozijn, een scharlaken zondaar, een zondaar van de zwartste soort. God wist dat u zich zo zou gaan voelen; hij wist dat voor u, scharlaken zondaar, niets minder dan een uitnodiging, een vrije toegang, een vreugdevolle ontvangst zou kunnen volstaan om uw ongelovige, wantrouwende hart gerust te stellen. Hij zegt u dat uw zonden wit zullen worden als sneeuw. Want in Christus ligt een volmaakte verdienste die de meest helwaardige onder ons mensen kan rechtvaardigen.

Als er hier zijn die zo onder hun zondenbesef gebukt gaan dat ze hun hoofd nog niet durven opheffen, dan zij Gode dank hiervoor. Wat bent u gelukkig! Gelukkig zijn de zielen die God proberen te overtuigen dat hun zonden te zwart zijn om gewassen te worden, dat hun last te zwaar is om van hen afgenomen te worden! De God der liefde zal u overtuigen dat Hij u én kan rechtvaardigen én toch de Rechtvaardige blijven. Gelukkige zielen die aan Zijn voetbank liggen en alleen nog maar kunnen zeggen: ‘Heere, ik kan niet om genade vragen, mijn zonden, oh mijn zonden!’ De God der liefde zal uw ogen openen en u tonen een Fontein die vloeit van Golgotha, die iemand als u kan reinigen; een mantel van gerechtigheid die u kan bedekken, zó bedekken, dat Zijn eigen oog Zich in u zal verheugen als Hij ziet op de toegerekende gerechtigheid die op u schijnt. Ja, als de Geest u ten volle overtuigd zal hebben van uw zonde en van de verdorvenheid van uw eigen hart, dan zal Hij u ook overtuigen van gerechtigheid, de gerechtigheid die bij God is.

Wij verlaten u, treurenden, met een gedeelte uit Jesaja 30, vers 18 en 19: "En daarom zal de HEERE wachten, opdat Hij u genadig zij, en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over ulieden ontferme, want de HEERE is een God des gerichts; welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten. Want het volk zal in Sion wonen, te Jeruzalem; gij zult ganselijk niet wenen; gewisselijk zal Hij u genadig zijn op de stem uws geroeps; zo haast Hij die horen zal, zal Hij u antwoorden." Amen.

Geweld op het Koninkrijk

‘The Kingdom of God is preached, and man presseth into it.’ – Luke 16:16.¹

Preek door William C Burns

Uitgesproken in de St. Leonardskerk te Perth, (afbeelding rechts) te midden van het opmerkelijke werk van de Heere aldaar, op 30 maart 1840.

‘Van dien tijd af wordt het Koninkrijk Gods verkondigd, en een iegelijk doet geweld op hetzelfde.’ – Lukas 16:16.

Om u de nauwkeurige bedoeling van de uitdrukking het ‘Koninkrijk van God’ te tonen, zoals deze wordt genoemd in de tekst en het daaraan voorafgaande gedeelte, zullen we de woorden van deze tekst uitleggen in hun eenvoudige betekenis.

¹ Noot van de vertaler: In de King James Vertaling wordt de tekst ‘and man presseth into it’ gebruikt. Dit betekent zoveel als: men oefent geweld/druk uit om in het Koninkrijk te komen. De tekst in deze preek kan dan ook niet zomaar vertaald worden met ‘en de geweldigers nemen het met geweld’. De lezer kan beide teksten gebruiken, maar voor deze preek is de letterlijke vertaling van de KJV-tekst gebruikt.

Wat wordt bedoeld met het *Koninkrijk van God*? Het Koninkrijk van God wordt alleen dán gepreikt, wanneer Christus wordt gepreikt. Wanneer Jezus Christus wordt voorgesteld als de Zoon van God met macht, als een almachtige Zaligmaker en een heerlijke Verlosser. Het Koninkrijk van God wordt gepreikt, wanneer Hij wordt gepreikt als de gekruisigde Christus, als de Heere van alle dingen, als de Koning. Wanneer Zijn macht op het hoogst wordt erkend en wanneer Hij wordt vereerd als de alleenheersende Vorst. Wanneer Zijn Koninkrijk wordt gepreikt en mensen worden genodigd om in te gaan. Daar waar het Koninkrijk van God u gepredikt wordt, wordt u uitgenodigd om zichzelf te onderwerpen aan Christus' macht. U wordt dan uitgenodigd om een gelovige en eerbiedige dienaar van Immanuël te worden.

2. Wat wordt bedoeld met *het nemen met geweld*? Laten we zoeken naar een eenvoudige, maar nauwkeurige en geestelijke betekenis. Sommige mensen ondervinden dat hun geloof is verduisterd en dat er moeilijkheden opkomen tegen hun geloof in Christus door de voorbeelden die vaak worden gebruikt. Ze zeggen: 'Ik weet dat ik het Koninkrijk met geweld moet nemen, maar wat betekent dit? Ik zie geen geopende deur voor mij.'

Mijn goede vrienden, het betekent heel eenvoudig dit. U wordt overvallen door een gevoel van uw eigen zwakheid. U voelt dat u vanuit zichzelf of vanuit een ander, geen hoop op de zaligheid meer kunt hebben. En daarom werpt u zich geheel op Christus' macht. U beseft dat u een gewillig onderwerp wordt van de Koning der koningen.

U weet wat het is om door een grote menigte te moeten dringen. Dan staat u niet lusteloos bij de deur, maar u baant zich een weg, u dringt zichzelf naar binnen. Zo is het ook met het Koninkrijk van Christus: u ziet en voelt dat u naar binnen moet gaan. Als u niet naar binnen gaat, bent u verloren, voor eeuwig buiten, verbannen naar de eeuwige duisternis en marteling. Daarom werpt u zich naar binnen. U vecht tot Goddelijke genade uw trotse geest heeft onderworpen. Die genade zorgt ervoor dat u ingaat in Christus' Koninkrijk door Christus, de Weg, de Waarheid en het Leven.

We zullen nu enkele kenmerken noemen van het innemen van het Koninkrijk met geweld.

Ten eerste: er is een *geweldig verlangen* om in te gaan. De christen heeft veel dingen waar hij mee bezig is. Maar wanneer hij de noodzakelijkheid van ingaan in het Koninkrijk begint te gevoelen, nemen deze dingen ineens een ondergeschikte plaats in. Het wordt zijn keus om gezaligd te worden, om in te gaan en bij Christus te horen.

Velen hebben behalve dit verlangen nog andere verlangens. Zij zeggen: 'We willen wel gezaligd worden en we verlangen een aandeel in Christus te krijgen'. Maar dat is dan niet hun *enige* wens. Zij wensen rijk en groot te worden, geëerd en geacht te worden en zij wensen óók nog Christus te hebben.

Beste vrienden, zo werkt het niet. Nee, Christus zal nooit de uwe worden als u al deze dingen wenst en daarna ook nog Christus wilt hebben. Of als u Christus even graag wenst te hebben als al het andere. Of zelfs als u Christus als eerste verlangen heeft, maar naast Hem toch nog andere dingen nodig hebt. U moet het verlangen kennen om Christus boven alles te hebben of u moet er tevreden mee zijn om alles zonder Hem te doen.

Nu, ik weet zeker dat er sommigen van u zijn die Christus zouden willen hebben als zij een halve Christus konden krijgen. Als ze aan een paar van Zijn verdiensten hun eigen verdiensten konden toevoegen. U zou Christus willen hebben als Hij een middelste plaats wilde innemen. Of als Hij wilde toestemmen om te regeren met andere koningen. U zou Christus willen hebben als Hij de regering met satan wilde delen of met rijken. U zou Christus willen hebben als Hij rekening wilde houden met de goede mening van anderen of van uzelf. U zou Hem willen hebben en Hem blij een tweede plaats in uw hart geven. Of u zou Hem een gedeelde plaats geven met de wereld en ijdelheid. Maar Christus zou dit niet toestaan! Hij moet alles zijn of niets. Hij moet de Koning, de Soevereine, de Heerser zijn, of niets!

Wel, wie is Hij in uw leven? Zit Hij op de troon? Of alleen op de voetbank? Het antwoord op deze vragen zal tonen of u daadwerkelijk het Koninkrijk met geweld neemt.

Bent u bereid om alles voor Christus op te geven en Hem alleen te dienen? Stel u voor dat het bezit van Christus zou betekenen dat u beroofd werd van alles wat u heeft en alles waarop u hoopt. Zou u dan afscheid

nemen van dat alles en vragen: ‘Kom Heere Jezus, want van U is het Koninkrijk?’ Als u geen afscheid kunt nemen, komt dat omdat u niets weet van Christus en van Zijn karakter, Zijn persoon, Zijn liefde. Hij betekent niets voor u. De gelovige die de waarde van Christus heeft ontdekt, heeft geen moeite met de beslissing of hij één of twee dingen voor Christus zal opgeven. Hij wil alle dingen voor Hem opgeven en hij vraagt zich niet af of hij daar wel iets voor terug ontvangt. Hij twijfelt en calculeert niet steeds of Christus dit of dat verlies wel zal compenseren. Hij heeft Christus, zijn driemaal gezegend deel, en in Hem heeft de gelovige alles. Hij zoekt niet naar aardse rijkdom of eer, zelfs niet wanneer hij het zou kunnen krijgen. Alles wat hij heeft en alles wat hij is, heeft hij vrijwillig aan Christus overgegeven. Alles wat van Christus is, is ook van hem. Hij is een gezamenlijke erfgenaam met Christus. Hij krijgt alles uit de hemel en geeft alles aan de hemel terug. Zijn hart, dat daar al thuis is, heeft weinig tijd voor aards plezier.

We bedoelen niet te zeggen dat de christen genietingen op deze wereld weigert als ze op zijn pad komen. Die zijn immers zoet. En waarom? Omdat zij het bewijs zijn van Christus’ goedheid, liefde en tedere zorg. Maar we zeggen erbij dat de christen niet erg angstig of bezorgd is over die dingen. Ook wil hij niet genieten van datgene wat Christus hem niet geeft. Hij wil in zijn zaken geen winst maken op een onwettige manier, of op een manier die door de Heere wordt afgekeurd. Hij vraagt niets anders dan wat de Heere wil. Hij kan alleen genieten van dingen waarvan hij *in* Christus kan genieten, omdat er zonder Christus geen genieting in is. Wanneer hij een tijdelijke zegen ontvangt (een huis bijvoorbeeld), neemt hij het zonder meer aan, maar brengt hij het terug naar Christus. Hij vraagt: ‘Heere, wat wilt U dat ik ermee doen zal?’

Het verschil tussen de bekeerde en de onbekeerde staat ligt dus hierin: vóór de bekering zag hij zichzelf als heer en meester van alles wat hij bezat. ‘Ik heb dit verdiend, ik heb hiervoor gewerkt, ik heb het gekregen en het is van mij. Het dient voor mijn bevrediging, voor mijn plezier, voor mijn gebruik.’ Maar nu is hij veranderd van een heer in een dienaar. Hij ziet zichzelf nu meer als een rentmeester die zoveel heeft ontvangen; of het nu een fortuin is, of tijd, of talenten. Alles is van Christus en moet gebruikt worden tot Zijn eer. Zijn enige wens is om een gelovige en getrouwe rentmeester te zijn, die in alles Christus dient. ‘Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde.’

En nu, geen valse vrienden of openlijke vijanden zullen in staat zijn om Christus uit uw hart te krijgen. Geen leugenachtige duivel, geen vijandige wereld, noch terreur vanbuiten of gierigheid vanbinnen, zullen u kunnen weerhouden van de ingang in de hemelse stad.

Kies Hem alleen. Dat is wat Henoeh deed. Dat is wat David deed, die niemand anders in de hemel verlangde dan alleen de Heere. Dat deed Petrus ook toen hij zei: ‘Heere, tot wien zullen wij anders heengaan?’ Dat doet iedere heilige uit liefde voor Hem.

Sommigen willen Christus aannemen als hun wordt toegestaan de tijd te kiezen waarop Hij hun alles zal zijn. Ze zouden Hem willen aannemen in de kerk of privé, maar niet in de wereld. Maar wanneer u de Zijne bent, wilt u Christus vanavond kiezen. En u wilt Christus morgen kiezen. U wilt Christus voor altijd kiezen. Christus in uw huiskamer en in uw gezin. Christus in de winkel en op de markt. Christus in de kerk en in de wereld. Christus wanneer u met de godzaligen bent en wanneer u met de goddelozen en de spotters bent. Christus in het uur van tegenspoed. Christus wanneer de wereld lacht en zelfs schijnt te zeggen dat Christus goed is. Christus wanneer de wereld boos kijkt en zegt dat christenen dwaas zijn en dat Christus de duivel heeft.

U neemt Christus mee naar het nederig huis en naar het vorstelijke paleis. Christus is bij u als u omgaat met uw arme en verdrukte medezondaren. En Christus is ook bij u als u omgaat met de edelen van het land. Christus is bij u in de salon – ik zeg niet: Christus in de danszaal, want als u daarheen gaat moet u Hem achterlaten. Ik zeg ook niet: Christus in het theater, want dan moet de satan met u meegaan. Maar Christus in leven, Christus in sterven, Christus in de dag van het oordeel en dan, onuitsprekelijke en heerlijke hoop, Christus alles tot in eeuwigheid.

We hebben geprobeerd te laten zien dat het verlangen van de gelovige er op gericht is Jezus tot zijn deel te hebben.

Ten tweede: om dit verlangen te verwezenlijken is een *vast besluit* nodig, evenals bij ieder ander belangrijk doel. Stelt u zich voor dat een menigte deze kerk bestormt. U staat op een afstand en maakt geen aanstalten om naar binnen te gaan. In dat geval moet u buiten blijven. Maar u probeert de eerste te zijn, u baant uw

weg, u slaagt erin en verzekert uzelf van een plaats. Wanneer u de gouden poorten van genade wilt betreden, moet u besluiten om in te gaan en u niet laten teleurstellen. Sommigen zeggen: 'Ik wens in te gaan, maar ik hoef niet door de ingang te gaan; die is gesloten. Ik zie hier een barrière, en daar zie ik een obstakel.' Nu, zo'n onzekere en twijfelende ziel zal nooit ingaan. Die neemt het Koninkrijk niet met geweld. Geen obstakel moet u verschrikken of teruggedrijven. Zo iemand zal geen deur kunnen openen die door niemand gesloten kan worden. Geef u over aan de Heere Jezus. Zal Hij u teleurstellen? Nee, Hij zal uw weg banen, u ondersteunen, sterken en vertroosten. Hij zal u leiden door de nauwe straten van berouw in de open zee van geloof, met haar wijde vergezichten, haar onmetelijke afstanden en haar grenzeloze vooruitzichten. Hij zal u daar niet laten, maar samen met u de wateren doorgaan en u leiden naar de prachtige kust. Hij zal uw kleine boot in de haven van eeuwige rust leiden.

Jonge gelovige, die zee is niet altijd glad. De lucht betreft. Hoewel uw weg voor een tijdje door de stille, koele wateren kan gaan, zullen er moeilijkheden komen! Er moeten offers gebracht worden, er moeten beproevingen ondergaan worden. Soms moeten kwellingen verduurd worden, want als uw hand u ergert, houw hem af! Het is beter om verminkt in te gaan dan met twee handen naar de hel te gaan, waar de worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt. Wanneer uw rechterhand u ergert, moet hij geofferd worden, hoe groot dat offer ook moge zijn. Hier stopt het geloof van velen. Zij zullen nooit zo ver kunnen komen. Velen willen Christus hebben als zij Hem kunnen krijgen zonder Zijn kruis.

Iemand zegt: 'Ik wil Christus accepteren, maar ik houd mij bezig met onwettige zaken, daarom kan ik niet komen.' De onwettige zaken van die man vormen de rechterhand die moet worden afgehouden, maar hij wil die niet opgeven.

Een ander zegt: 'Ik wil het Koninkrijk met geweld nemen, maar als ik een christen zou worden, zou ik al mijn werk en klanten verliezen.'

Een man zei eens tegen me: 'Als ik gelovig word, zal ik failliet gaan.' Niemand ging ooit failliet door in Christus te geloven. Zulke mensen hebben een rechterhand of -voet die zij niet kunnen offeren.

Een ander zegt: 'Ik heb een vrouw getrouwd. Zij wil niet met me meegaan en ik wil niet zonder haar gaan.'

En hoeveel vrouwen zeggen niet: 'Ik zou willen gaan, maar mijn man wil niet, ik moet wachten op hem!'

U ziet dat alles moet worden opgegeven om Christus te krijgen. Misschien is er iemand onder u die ergens een baan heeft, en het onmogelijk vindt om God te dienen in de situatie waarin u zich bevindt. Dan zou u zelfs uw baan moeten verlaten om Hem te volgen. Vooral ongeoorloofde zaken of zaken waarin u bezittingen verkrijgt door twijfelachtige handelingen, moeten opgegeven worden. En hoe dierbaarder zo'n rechterhand, zo'n afgod, voor u is, des te noodzakelijker is het om die hand af te hakken.

Er zijn er die ver gaan in deze zaken, maar niet ver genoeg. Zij willen nog samenwerken met de linkerhand. 'We *kunnen* onze rechterhand niet afhakken,' zeggen zij. En zo zijn ze tevreden met het verlies van Christus om hun rechterhand of -voet te kunnen behouden. O, wat een dwaasheid! Ik ontken niet dat het een pijnlijk, soms hartverscheurend proces is. Zij die er nooit mee te maken hebben gehad, zijn waarschijnlijk geen christenen.

Wie zal ontkennen dat het moeilijk is om een grote lust op te geven? Om een afgod die u lang gekoesterd hebt, bij Immanuël's kruis neer te leggen? Misschien ontkenden we dat nog toen we dachten dat al onze afgoden waren weggedaan en aan Zijn voeten gestorven waren. Wie zal ontkennen dat het moeilijk is om de omgang met iemand op te geven die bijzonder lief en aanhankelijk was, en die ons bijstond in de nood? Hoe moeilijk is het om een favoriete vriend uit onze jeugd of een vriend uit later jaren op te geven omdat hij weigert een vriend van Jezus te zijn? Beproevingen als deze - en er zijn beproevingen die nog veel moeilijker zijn - moeten gedragen worden als we Christus willen volgen.

Het is moeilijk om radicaal te breken met een hardnekkige gewoonte die versterkt werd door jaren van volharding. Om een hartstocht te vernietigen die ons met ijzeren hand regeert. Om wakker te worden geschud door een gevoel van toekomstige toorn te midden van onze dwaasheden en misdaden, gevoelend dat Christus nooit kan regeren in zo'n hart. Dan moeten we beginnen ertegen te strijden en te worstelen naar de overwinning. De beproevingen boezemen ons vlees en bloed angst in. Vlees en bloed alleen kunnen de zonde nooit overwinnen. Hier voelen we onze zwakheid en hier leren we al onze kracht te verwachten van de arm waarop we leunen. Daarin worden we aangemoedigd door Zijn belofte: 'Mijn genade is u genoeg.'

Alleen zij die het ondervonden hebben, hebben enig idee van de bemoediging die Christus geeft aan Zijn gehoorzame volgelingen. Het bittere offer brengt vruchten voort van gerechtigheid. Zoet, zoet, zoet is het om een offer te brengen voor Jezus! Heerlijke, pure en blijvende vreugde komt in ons hart. De bitterheid snelt weg en er blijft niets over dan een gevoel van Zijn liefde en de vrede die alle verstand te boven gaat. Dat is het gevolg van een glimlach van Immanuël. Nooit, nooit onderging een van Zijn geliefde heiligen, die Hij kocht met Zijn Eigen bloed, de pijn van het afhouden van een lichaamsdeel zonder daarbij de overvloed van Zijn vertroosting en de volheid van Zijn liefde te ervaren. Het lichaamsdeel is verwijderd, de pijn zal spoedig over zijn. De wond straalt hevige pijn uit, maar Immanuël komt met de olie van vertroosting in Zijn hand. Hij schenkt de balsem van Zijn eeuwige liefde aan de verwonde ziel en richt die opnieuw op. Hij legt een nieuw lied op onze treurende lippen, ja een danklied aan onze God.

Is Hij zo al heel dicht bij u geweest? Wie heeft al vijandige lichaamsdelen afgehouden? Wie heeft met Efraïm geklaagd: ‘Wat heb ik meer met de afgoden te doen?’ Ik weet dat sommigen van u dit gedaan hebben, in de afgelopen weken of zelfs in de afgelopen dagen. Was het geen moeilijke strijd? Was het niet zwaar? Ja, het was zwaar. Maar, geliefde broeders en zusters in de Heere Jezus, huilt u nog steeds? Zijn Gods vertroosting klein over u? Nee, nee! Houd stand, houd stand, de strijd kan dichterbij zijn dan u denkt. U bent nog niet in het huis van uw Vader. Satan is nog steeds in uw hart. Eens was hij heerser daar waar Jezus nu Zijn zetel heeft. Maar hoewel hij onttroond is, brandt zijn woede des te meer. Hoewel hij een stervende vijand is, is hij niet krachteloos. Hij is des te vuriger om u te verstoren en te kwellen omdat hij maar een kleine tijd met u heeft en omdat hij u als prooi is kwijtgeraakt. Hoewel de wereld haar greep op u verloren heeft, hoewel ze niet langer ingang bij u vindt en hoewel u er geen slaaf meer van bent, toch is ze nog steeds wat ze voorheen was. Al te spoedig kan de wereld haar intrek nemen in uw hart dat nu ongevoelig is voor haar betoveringen en klatergoud. Het vlees is nog niet dood, hoewel het gekruisigd is. Het strijdt en zal daarmee doorgaan tot de dood is overwonnen door het leven. Het kwade ongelovige hart dat u zo lang bij Jezus vandaan hield, en de lusten die voor een tijdje gestild waren, zullen weer opstaan.

Laten we terugkeren naar het laatste deel van het beeld dat uitgewerkt is in de tekst waarmee we ons onderwerp uitleggen. Het uittrekken van het rechteroog houdt in dat zelfs de meest kwetsbare en tere delen van ons wezen geofferd moeten worden. Het oog is het mooiste onderdeel van het gezicht en het meest kwetsbare deel van het lichaam. Een oog kwijtraken betekent ontsiering en verminking. Wie een oog mist, wordt zelfs in een ruw en onverschillig gezelschap het mikpunt van spot en minachting. De lijdensweg als gevolg van het uittrekken van een oog heeft misschien ook meer van een marteling in zich dan al het andere waaraan geleden kan worden. En nog is deze uitdrukking niet sterk genoeg. Zelfs deze wrede en gevreesde bespottingen moeten geduldig verdragen worden. Men moet zich er zelfs in verheugen, omdat het lijden voor Christus beter is dan alle schatten van Egypte.

Ten derde is hier een ander onderscheidend kenmerk van de ware gelovige. Hij alleen ontvangt moed om te berusten als een man en om sterk te zijn in de Heere.

Er zijn ‘mooiwechristenen’ die godzalig zijn met de godzaligen, maar van wie het geloof verdwijnt wanneer zij in een wereldse omgeving zijn. Zij denken op weg te zijn naar de hemel, maar zodra de lucht betreft en de zwarte wolken verschijnen, onttrekken zij zich aan de gevaren van de reis en trekken ze zich terug. In het bijzonder in tijden van wijdverspreide zegeningen zijn er veel van deze mensen. Ze vertonen een mooie buitenkant en een bedrieglijke aandacht voor de dingen van de hemel. De dag is mooi, de zee is kalm, de lucht is strakblauw en ze gaan aan boord van de boot die naar een verre kust vertrekt. Vrienden en bekenden bereiden zich ook voor op de hemel. Zij bewonderen de anderen omdat ze aan boord gaan en denken dat zij ook bijna willen gaan. Maar de boot is nog niet in beweging of men roept: ‘Breng me aan land, breng me aan land!’ Het zijn landmensen en ze worden bang.

Het zijn ellendige windvanen, hypocrieten met twee gezichten, mensen die onder verschillende vlaggen varen. Ze varen onder de Engelse vlag als ze in de buurt van een Engelse bondgenoot komen en onder een andere vlag als de vijand in zicht komt. Ze hebben een godzalig gezicht of een spottend gezicht, precies zoals het ze uitkomt. Zij zetten het ene gezicht op wanneer ze met christenen zijn en spreken over preken en dominees, soms over Christus. Maar zodra de omgeving verandert, hebben ze een passend gezicht voor de

goddelozen. Dan doen ze mee met het gespot en gelach, net als de anderen. Hoe anders doen sommigen zich voor aan hun dominee als ze hem ontmoeten, in vergelijking met hoe ze in hun gezin of op hun werk zijn.

Toen ik op een dag met een vreemdeling over de godsdienst sprak, sprak hij schijnbaar heel gevoelig over serieuze en belangwekkende zaken. Ik dacht: 'Die man is zeker een christen, hij dient God.' Spoedig daarna kwam ik hem tegen in een winkel waar hij bekend was en waar hij zaken deed. Hij sprak onmiddellijk tot mij zoals hij eerder gedaan had. Toen hij de winkel verliet vroeg de eigenaar aan me: 'Is die man serieus?' Ik antwoordde alleen: 'U zou het moeten weten.' Het antwoord was: 'Ik had het nooit gedacht. Hij leek altijd net zo onbezorgd als de anderen. Hij maakte zich niet druk over een eerlijke behandeling, maar probeerde waar mogelijk zijn voordeel te nemen.'

Precies op dit punt ontdekt u wie een ware gelovige is. Hij verandert zijn kleuren niet. Hij is overal soldaat van Christus. Hij draagt zijn hoogstaande karakter met zich mee en volhardt daarin. Soms wordt hij door omstandigheden genoodzaakt om zich te begeven onder de onbekeerden die zicht overgeven aan werelds plezier. Dan is zijn gedrag hetzelfde of zelfs ernstiger dan wanneer hij onder medechristenen is. Een lichtzinnig woord wakkert zijn verontwaardiging aan, hoewel hij zich stil houdt. Als men zijn heerlijke Verlosser iets verwijt, doet hij er niet aan mee. Hij is de enige die niet aangestoken wordt in een gezelschap. Hij heeft er geen deel aan. De spot van boosaardige aanvallen raakt hem niet. Hij lacht niet mee wanneer de naam van heiligen met een sneer genoemd wordt. Zijn enige wens is om een heilige te zijn. Het maakt hem niet uit wat men van hem zegt of denkt. Uit liefde tot Jezus wil hij alleen doen wat hij gelooft dat Jezus hem beveelt te doen. Niemand kan lang bij hem zijn zonder het verachte merkteken van het Lam op te merken. U kunt soms de afdruk met het zegel van de Geest ingedrukt zien op zijn voorhoofd. Wat denkt u: bidt hij meer als hij een huis ingaat waar Christus vereerd wordt of als hij is op een plaats waar de wereld gediend wordt? Het is het laatste. Hij probeert niet hoever hij met hen mee kan gaan. Zijn gezicht spreekt wanneer zijn woorden dat niet kunnen. Hij is namelijk bezorgd over de eer van zijn Zaligmaker te midden van ongelovigen. Hij zoekt naar een mogelijkheid om getuigenis te geven van Jezus. Hij zal eerder de spot dragen die de wereld op hem kan leggen, dan dat hij zijn Heere laat minachten. Hij bedenkt dat de Koning der koningen hem wil belijden voor Zijn Vader en de hemelse legermachten.

Geliefde medegelovige, u die gekomen bent om Hem te leren kennen, de verleider zal u bestormen. In een onbewaakt ogenblik zal hij u aanvallen. U zult Christus verloochenen voor u het beseft, als u zich niet voorneemt om uw rechteroog uit te werpen en het Koninkrijk te bestormen.

Amen.